

Martti Issakainen

*Heimon
tarina*

Teksti: Martti Issakainen

Etu- ja takakannen kuvat: Pekka Utriainen

Muut kuvat: Karin Keitel ja

Martti Issakainen

Heimon tarina

Tässä on ensimmäinen kuva Heimosta, hän varsinainen Kanta-Heimo, Heimo Ensimmäinen. Kuva löytyi Vieruvuoren kalliosta. (Katso kirja ”Heinävesi – nimen kirja”, sieltäkin tämä kuva nähdään.) Heimo ajaa hirveä. Siis hirveä juttu, on kysymys elämästä, Heimon elämästä ja hirvenkin. Jompi kumpi. Heimolla on nälkä. Jos hän ei tavoittaisi hirveä, ei meillä olisi Heimoa. Eikä Heimollakaan olisi heimoa, koska tuossa vaiheessa se keikkuu vielä sievässä karvaisessa kukkarossa hänen reisiensä välissä. Mutta Heimo ei hellitä, hän tavoittaa hirven paikassa, joka saa nimen Hirvenkallio (ks. jälleen edellä

mainittu kirja). Heimo survaisee keihään hirven sydämeen ja sitten hän imee verta. ”Arghhh, ihanaa”, hän karjahtaa! Elämä voittaa, Heimon elämä. Heimo

tuntee miten miehen veri nousee, saa voiman. Hän katsahtaa ympärilleen voittajan katsannolla. Mitä hän näkeekään! - Nainen!

Nainen! Siis naaraspuolinen ihminen, tuntomerkit ovat selvät ja hellyydellä ku-

vattu kallioonkin, nuo rintarauhaset, joista Heimo tietää kansanomaisenkin nimen.

”Ihanaa, rakastatko! Tuletko kumppaniksi kattilakuntaani? Minulla on hirvi!”

”Jo vain. Oletpa aika poika! Kelpaa meidän keitellä ja paistia popsia.”

He tekevät häämatkankin, mitenäs muuten.

”Katsos, minulla on vene”, kehaisee Heimo.

”Astutkos purteeni, oi armaani, Heimottareni?”

”Oo soolee, kyllä mie, voi tokkiisa tulen”, ihastuu Heimotar!

Ja niin he soutavat järvelle, päin nousevan aamun rantaa.

”Mihinkäs melotaan”, kysäisee Heimotar?

”Mentäsikö Astuvansalmelle”, ehdottaa Heimo?

Samassa häntä ujostuttaa – tuliko sanottua tuhma sana? Metsän elukathan tekevät tuota, hirvet, peurat, sudet ja karhutkin. Ihmisillä siihen on kauniimpi sana. He muistavat sen ja onpa se somaa. He joutuvat Astuvansalmelle ja lyövät punaiset kämmenenkuvat kallioon vahvistukseksi lujalle liitolleen sekä muistoksi ihanista päivistä sekä öistä.

”Soudellaankos takaisin ylävirroille?”

Soudellaan. Vieritään virrat ja kolutaan kosket. Tullaan järvelle. Mikäs tämän järven nimi?

”Olisiko Heimovesi”, ehdottaa Heimo?

”Oletpa sinä itserakas, vaikka kiva uros oletkin. Eikö Heinävesi olisi somempi! Emmehän me vielä tälle rannalle jää.”

”Käyköön sitten tahtosi jälkeen”, myöntyy Heimo. Hän tietää jo että nainen tahtoo sanoa viimeisen sanan.

Vielä viistää vene, ylävirtaan, koskien niskalle. Taas leviää vastassa järvenselkä.

”Tässäpä oiva kalajärvi, lohet kutevat koskissa ja uivat atraimeeni”, kehaisee Heimo.

”Tämä on meidän järvemme. Katsos, rintani heruu jo, tipahti maitoa veteen.”

”Parempaa se on mikä sinun tissistäsi

tiukkuu, kermaa se on. Olkoon tämä Ker-
majärvi.”

”Olkoon. Tekisitkös minulle mökin?”

”Tottapa teenkin. Mä sulle pienen
mökin teen ja pihatanteret, karjahaat.”

Niin hän tekeekin, sinne vie Heimotta-
rensa.

”Mutta tämä on sitten Heimontupa”,
päättää Heimo.

Sillä lailla syntyi Heimontupa. Ja he eli-
vät elämänsä onnellisina. He saivat monta
uutta Heimoa ja Heimotarta, jotka sitten
kansoittivat Heinävettä.

Oi sitä elämää, hirvenajajain suku!

